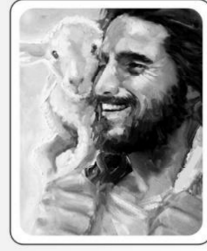

MỤC TỬ GIÁO PHẬN

● *Lm. Bùi Văn Khiết Tâm*

Người biết chạnh lòng

Có người đã nói rằng: con đường dài nhất là từ cái đầu đến bàn tay. Điều này hàm nghĩa tư tưởng dù có hay đến đâu đi nữa, cũng phải dẫn đến hành động đẹp mới mang lại ý nghĩa. Khoảng cách diệu vợi này đã được **Cha cố Lương Y Giacôbê Nguyễn Đức Thịnh** (sinh 25-04-1935, tại Thạch Bích, Thanh Oai, Hà Nội) rút ngắn kỳ diệu như bàn tay ảo thuật ngài từng biểu diễn trước mắt các chủng-sinh-học-trò ở Tiểu chủng viện Châu Đốc và nhiều bệnh nhân cũng như người nhà chăm sóc tại khuôn viên Giáo xứ Thánh Giuse, kênh 7B.

1) Bàn tay nâng niu.

Vâng lời Bề trên giúp Tiểu chủng viện Á thánh Phụng, Châu Đốc được lũ học trò tinh quái gọi nhái là “thầy giặc Thịnh”: một phần lấy từ tên thánh của thầy, phần khác vì tính phóng khoáng mang dòng máu “sắp sẵn” của phong trào Hướng Đạo lúc bấy giờ. Thầy luôn khuấy động bầu khí chủng viện trẻ trung, vui tươi,

sôi nổi... Ngay từ giai đoạn tuyển sinh, thầy đã phát hiện và nâng đỡ những chồi non mới nhú và ươm mầm cây còn yếu để chúng cứng cáp mỗi ngày bằng hai buồng phổi vừa tự nhiên vừa siêu nhiên, như lời Chúa từng ủi an dân riêng Ngài : *“Ta đã yêu người bằng mọi tình muôn thuở, nên Ta vẫn dành cho người lòng xót thương”* (Gr. 31, 3).

Thầy cùng với các cha, các thầy trong Ban Giám đốc vừa dạy vừa dỗ đàn chim non mới ra ràng rời tổ mẹ, ngõ ngàng với thời khóa biểu khít khao như chiếc áo trắng quần xanh đồng phục xúng xính ngày lễ trọng. Thầy làm cho nổi thương cha nhớ mẹ quê nhà vui đi bằng những trò ảo thuật qua bàn tay biến hóa – để tuổi trẻ toàn tâm uống những giọt mật ơn thánh và thấm đượm lời dạy của Bề trên vào trong linh hồn. Thầy thay *“Chúa áp ủ, lo dưỡng dục, luôn giữ gìn, chẳng khác nào con người mắt Chúa. Tựa chim bằng trên tổ lượn quanh, giục bầy con bay nhảy, xòe cánh ra đỡ lấy rồi cõng con trên mình”* (Đnl. 32, 10b-11).

2) Bàn tay từ mẫu.

Trong cuốn **“The Art of Happiness”** (Nghệ Thuật Sống Hạnh Phúc, xuất bản năm 1998), Đức Đạt Lai Lạt Ma người Tây Tạng qua cuộc phỏng vấn của nhà tâm lý học người Mỹ Howard C. Cutler đã tâm đắc với những câu trả lời tuy đơn sơ nhưng không kém phần sâu sắc, giao thoa giữa một bên là tâm lý phương Tây và bên kia là giáo lý Phật giáo. Nội dung cuốn sách, các tác giả tập chú vào việc nhận chân hạnh phúc là mục đích tối hậu của cuộc sống và chỉ ra việc con người dễ lầm lẫn giữa hạnh phúc với những vui thú. Bởi lẽ, vui thú – cho dù là lành mạnh – cũng chỉ nhất thời, mau qua chứ không phải là hạnh phúc đích thực, bền vững. Vì thế, một trong những cốt lõi quan trọng để tìm được hạnh phúc – theo Đức Đạt Lai Lạt Ma – là lòng trắc ẩn, tức là sự biết “chạnh lòng” với tha nhân, với cuộc sống.

Điều này rất gần với Kinh Thánh, nhất là với “Tám mối phúc” mà Chúa Giêsu đã công bố (x. Mt. 5, 1-12). Vì thế, ngay

từ Cựu ước, Kinh Thánh đã dùng từ “thương xót, chạnh lòng thương” để diễn tả tình thương Thiên Chúa dành cho dân riêng như bào thai được nằm trong “dạ mẹ”, qua lời tiên tri Isaia : *“Xion từng nói : ‘Đức Chúa đã bỏ tôi, Chúa Thượng tôi đã quên tôi rồi !’ Có phụ nữ nào quên được đứa con thơ của mình, hay chẳng thương đứa con mình đã mang nặng đẻ đau ? Cho dù nó có quên đi nữa, thì Ta, Ta cũng chẳng quên người bao giờ”* (Is. 49, 14-15).

Lòng thương xót của Thiên Chúa được cụ thể hóa bằng hành động không ngơi nghỉ nơi Đức Giêsu Kitô, Đấng chạnh lòng xót thương nhân loại. Nghĩa là, Thiên Chúa không dừng lại ở việc ‘thương hại’ hay cảm thông ‘xuông’, nhưng bao hàm hành động biến đổi nhân loại và mỗi người nên tốt hơn, xoa dịu nỗi khổ đau dày vò thể xác lẫn tâm hồn con người ngày đêm.

Chính khi ý thức như vậy, trái tim mục tử của Cha cố Giacôbê cũng mong muốn thực hiện điều nhân nghĩa cho con người, đã cúi xuống phận đời cùng khốn của bất cứ ai, để sát chia nỗi đau của các bệnh nhân, không kể lương giáo, giàu nghèo – theo gương Thầy Chí Thánh Giêsu rung nhịp khi chứng kiến, lắng nghe và hành động để biến đổi cuộc đời bất hạnh, cứu người bớt khô cả hồn lẫn xác. Vì thế, ngay từ những năm 1985, Cha cố Giacôbê đã tự thân nỗ lực tìm tòi, học hỏi về ngành y, và vận động các nhà hảo tâm đặt nền xây dựng những căn phòng đầu tiên đáp ứng nhu cầu cấp bách chữa trị cho bà con trong vùng.

Điều này phù hợp với giáo huấn mới nhất của Đức Giáo Hoàng Phanxicô trong Tông Huấn **“Chính Lòng Tin Cây”** vào Lòng Thương Xót của Thiên Chúa, theo gương Thánh nữ Têrêsa Hài Đồng Giêsu : *“Chính lòng tin cây và không gì khác ngoài lòng tin cây sẽ dẫn chúng ta tới Tình Yêu”* (số 1). *“Những lời rất mạnh mẽ này của Thánh Têrêsa Hài Đồng Giêsu và Thánh Nhan đã nói lên tất cả, tóm lược thiên tài về linh đạo của ngài và đủ để minh chứng cho việc ngài được tuyên bố là Tiến sĩ Giáo hội. Chỉ có lòng tin cây, và “không có gì khác”, không có con đường*

nào khác dẫn chúng ta đến Tình Yêu trao ban tất cả. Nhờ lòng tin cậy, nguồn ân sủng đổ tràn ngập trong cuộc sống của chúng ta, Tin Mừng trở nên máu thịt trong chúng ta và biến đổi chúng ta thành kênh dẫn lòng thương xót cho anh em mình” (số 2).

3) Bàn tay dựng xây.

Từ tinh thần hài hòa “tứ hải giai huynh đệ”, Cha cố Giacôbê đã biến vùng đất xa vắng tưởng như sa mạc cằn khô, trở nên vườn hồng bát ngát hương thơm bác ái kitô. Như nhà thơ Chế Lan Viên ví von : “*Khi ta ở, chỉ là nơi đất ở. Khi ta đi, đất bỗng hóa tâm hồn*”. Khởi đầu là “Phòng Chẩn Trị Y Học Cổ Truyền Kênh 7”, chuyển sang “Bệnh Xá Tình Thương Kênh 7” và hiện nay là “Phòng Khám Đa Khoa Nhân Đạo Kênh 7”. Chưa kể còn có “Mái Ấm Tình Mẹ” cũng được Cha cố Giacôbê thành lập để nuôi dưỡng các em thiếu vắng tình thương gia đình... Ngoài các cơ sở vật chất dần dần hình thành với nhiều trang thiết bị y tế hiện đại, Cha cố Giacôbê còn thu hút rất nhiều hiền tài là y bác sĩ, điều dưỡng và các thiện nguyện viên không phân biệt trình độ, tôn giáo..., để phục vụ cho các bệnh nhân ở mọi miền đất nước, kể cả ngoại kiều các nước tuồn về xin điều trị.

Đến nay, dù Cha cố Lương Y Giacôbê Nguyễn Đức Thịnh đã về với Chúa tròn 10 năm, nhưng sức lan tỏa 4 chiều dài-rộng-cao-sâu do ngài đầu đầu gây dựng cho Giáo xứ và cho Phòng Khám từ năm 1976 đến ngày mãn phần (28/02/2014) không có điểm dừng. Trong tương lai gần, các cha phụ trách nơi đây sẽ nói dài “công trình tình yêu” chan hòa ý nghĩa này trở thành “Bệnh Viện Phục Hồi Chức Năng Nhân Đạo Kênh 7” và như vậy, hy vọng sẽ là Bệnh Viện Công giáo đầu tiên của cả nước.

Động lực chính cho mọi hoạt động của Cha cố Giacôbê và mọi người tâm huyết cộng tác là Bài Ca Đức Mến được “hát” lên mỗi ngày xuyên suốt trong đời dân thân phục vụ, theo lời dạy của thánh Phaolô tông đồ : “*Giả như tôi có nói được các thứ tiếng của loài người và của các thiên thần đi nữa, mà không có đức*

mến, thì tôi cũng chẳng khác gì thanh la phành phành, chũm chọe xoang xoảng. Giả như tôi được ơn nói tiên tri, và được biết hết mọi điều bí nhiệm, mọi lẽ cao siêu, hay có được tất cả đức tin đến chuyển núi dời non, mà không có đức mến, thì tôi cũng chẳng là gì. Giả như tôi có đem hết gia tài cơ nghiệp mà bố thí, hay nộp cả thân xác tôi để chịu thiêu đốt, mà không có đức mến, thì cũng chẳng ích gì cho tôi... Hiện nay đức tin, đức cậy, đức mến, cả ba đều tồn tại, nhưng cao trọng hơn cả là đức mến” (1Cr. 13, 1-3; 13).

Lời ca này, bài ca ấy vẫn còn vang vọng trong tim những người biết chạnh lòng, như ánh lửa tri ân thấp từ Cây-Nến-Vĩ-Đại-Giêsu mãi vươn xa lan rộng, vượt mọi ranh giới vách ngăn để chia lửa yêu thương vào trong nhiều tâm hồn hướng về chốn vô biên thênh thang quê Trời hạnh phúc. †

Bệnh viện Đa khoa Nhân đạo Kinh 7